

гарантований мінімум не менше ніж 50 відсотків прожиткового мінімуму на дитину або ж якщо наявна скрутна ситуація – дитині призначається тимчасова матеріальна допомога з урахуванням стану сім'ї, у якій вона виховується.

Але на мою думку, наше законодавство цілком альтернативно підходить до цього питання, хоча стосовно дітей повинні бути більш жорсткі гарантії виконання даного зобов'язання щодо сплати аліментів на дитину.

Бібліографічні посилання:

1. Конституція України: веб-сайт. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/254> (дата звернення 06.11.2019)
2. Кройтор В.А. Особливості порядку стягнення аліментів на неповнолітніх дітей. «Університетські наукові записки», 2013 рік, №1(45), с.86-93.
3. Сімейний кодекс України: веб-сайт. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2947-14#n941> (дата звернення 06.11.2019)
4. Прожитковий мінімум на 2019 рік: веб-сайт. URL: <https://buh.ligazakon.net> (дата звернення 06.11.2019).

Никитенко Дмитро Сергійович,

курсант другого курсу факультету підготовки фахівців для органів досудового розслідування Дніпропетровського державного університету внутрішніх справ

Науковий керівник:

Юніна Марина Петрівна,

кандидат юридичних наук, доцент,
доцент кафедри цивільного права та процесу факультету підготовки фахівців для підрозділів кримінальної поліції Дніпропетровського державного університету внутрішніх справ

ОКРЕМІ АСПЕКТИ ЦИВІЛЬНО-ПРАВОВОГО ДОГОВОРУ

Актуальність теми дослідження цивільно-правових договорів обумовлена зростаючою у новітній час тенденцією до укладення договорів між людьми у повсякденному житті. Ми спостерігаємо процеси укладення цивільно-правових договорів кожного дня, наприклад: договір купівлі-продажу, договір дарування, договір найму, договір обміну. Проте брак достатньої юридичної освіченості постає важливою проблемою у суспільстві, тому що люди не обізнані у сфері укладання договорів, їх відмежуванні, особливостях та окремих юридичних аспектах, через що виникають певні негативні наслідки у вигляді непорозумінь, втрати коштів або майна.

У ч. 1 ст. 626 Цивільного кодексу України визначено договір, як домовленість двох або більше сторін, спрямована на встановлення, зміну або припинення цивільних прав та обов'язків. У цивільному праві підставою для набуття, зміни та припинення цивільних прав та обов'язків учасників цивільного процесу є наявний факт цивільного договору. Договір може бути укладений як в усній, так і в письмовій формі [1].

Договір є зовнішньою формою волевиявлення двох та більше сторін з приводу виникнення, припинення чи зміни їх цивільних прав та обов'язків. При укладанні цивільного договору мають бути враховані наступні принципи, а саме: юридична рівність та економічна незалежність сторін, свобода договору, укладання договору відповідно до чинного законодавства, заздалегідь сформоване визначення умов та особливостей договору [2].

Головною рисою цивільно-правового договору є його свобода. Вона полягає у наступному: сторони є вільними в укладанні договору (можуть укладати, змінювати та припиняти той чи інший договір за бажанням однієї зі сторін, але у відповідності до Цивільного кодексу та інших нормативно правових актів, які регулюють відносини сторін договору), сторони вільні самі обирати контрагента та у визначенні умов договору, відповідно до норм Цивільного кодексу [3].

РОЛЬ ПРИВАТНОГО ПРАВА УКРАЇНИ В ЗАБЕЗПЕЧЕННІ ПРАВ ЛЮДИНИ

Будь-який договір має чітко визначати предмет договору, місце, строк та умови виконання. Також у договорі мають бути передбачені підстави та умови зміни та припинення договору, заміни його учасників (або одного із учасників).

Крім того існують випадки у яких певним чином обмежується свобода договору. До таких випадків можна віднести обов'язкове укладання договору однією зі сторін, заборона певним суб'єктам цивільно-правових відносин укладати окремі види договорів (через певний вік, цивільну деліктоздатність), у випадку обмеження або позбавлення однієї зі сторін можливості брати участь у розробці та формуванні умов договору, передбачені законом певні особливості (приписи) щодо укладання окремих договорів, відповідність всіх договорів типовим, визначеним законом, умов договорів певних видів. Також законом передбачено механізм укладення договору з попереднім узгодженням його умов, отриманням дозволу на це, або з виконанням певних дій, які передують укладенню договору [3].

Відповідно до ч. 1 ст. 651 ЦК України передбачено зміну або розірвання договору лише за згодою сторін, якщо інше не встановлено договором або законом. Про зміну та розірвання договору сторони вправі домовитися у будь-який час на свій розсуд незалежно від наявності підстави порушення договору.

Договір може бути укладеним у будь-якій формі, якщо інші вимоги щодо форми договору не встановлені законом, в тому числі договір можна укладати і в електронному вигляді.

Особливості договору зазвичай залежать від того чи іншого типу договору. Відповідно до Цивільного кодексу України існують чотири специфічні типи договорів, які обмежують договірну свободу и кожен з яких має свої особливості, які відрізняють його від інших, та впливають на умови, предмет та суб'єктів договору.

Публічний договір є найпоширенішим договором у цивільному праві. Одна зі сторін такого договору бере на себе обов'язок здійснити продаж товарів, виконати робіт або надати послуги кожному, хто до неї звернеться, тобто іншій стороні або сторонам (ст. 633 Цивільного кодексу України). Умови даного виду договору є однаковими для всіх споживачів. Кожний споживач має право укласти, а підприємець його прийняти. Пропозиції щодо зміни умов договору має подавати як споживач, так і підприємець[3].

Договір приєднання характеризується умовами, які встановлені однією із сторін, а друга сторона може тільки приєднатись та погодитися із визначеними умовами (ст. 634 Цивільного кодексу України).

Попередній договір передбачає обов'язок сторін даного договору протягом певного строку укласти основний договір на умовах, встановлених цим договором (ст. 635 Цивільного кодексу України).

Договір на користь третьої особи передбачає обов'язок боржника виконати свій обов'язок на користь третьої особи, яка може бути й не встановленою у договорі (ст. 636 Цивільного кодексу України).

Таким чином, особливості договору залежить від його типу. В Цивільному кодексі України чітко прописані особливості, умови, суб'єкти, строки та підстави виникнення, припинення та зміни кожного виду договору окремо. При укладанні договорів ми можемо зустрітися з такими проблемами як технічні помилки, до яких можна віднести застарілі законодавчі акти або ж неправильне зазначення реквізитів сторін, відсутність деталізації розірвання договору, відсутність конкретики зобов'язань сторін при розірванні договору, не чітке формулювання всіх прав та обов'язків сторін укладання. Для запобігання виникнення цих проблем необізнаному суб'єкту цивільних відносин слід звернутися до нотаріуса або іншого спеціаліста в сфері правознавства за правовою допомогою.

Бібліографічні посилання:

1. Цивільний кодекс України: Науково-практичний коментар / За заг. ред. Я. М. Шевченко. К., 2004. Ч. 1. С. 283.
2. Правознавство [Електронний ресурс] : Загальні положення про договір: URL:https://pidruchniki.com/13761106/pravo/zagalni_polozhennya_pro_dogovir (дата звернення: 15.11.2019).

3. Цивільний кодекс України : закон України від 16.01.2003 435-IV. Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2003, №№ 40-44, ст.356.

Носенко Марія Артемівна,

курсант другого курсу факультету підготовки фахівців для органів досудового розслідування Дніпропетровського державного університету внутрішніх справ

Науковий керівник:

Юніна Марина Петрівна,

кандидат юридичних наук, доцент,
доцент кафедри цивільного права та процесу факультету підготовки фахівців для підрозділів кримінальної поліції Дніпропетровського державного університету внутрішніх справ

ДОГОВОРИ МІЖ ПОДРУЖЖЯМ З ПРИВОДУ СПІЛЬНОГО МАЙНА

У сучасному світі все більш актуальним стає поняття договору між подружжям. Крім того з кожним роком кількість таких договорів в Україні зростає. Один з об'єктів таких договорів є майно подружжя. Більшість сімейних пар при укладенні договору з приводу спільного майна керуються позицією гарантованості своїх прав щодо спільного майна, набутого за період шлюбу. Нотаріус Марія Куксова повідомила, що в переважній більшості випадків до неї звертаються за посвідченням шлюбних договорів, суть яких можна звести до принципу «все, що набуто мною – моє, все, що набуто тобою – твоє» [1].

Право дружини та чоловіка укладати договори між собою регулюється ст.64 Сімейного кодексу України. У ч.1 цієї статті зазначається, що подружжя має право на укладення договорів, яке стосується їхнього спільного майна. Також ч.2 зазначеної вище статті передбачає укладення договорів між подружжям про відчуження одним із них на користь другого своєї частки у праві спільної власності, яке не вимагає виділу цієї частки [2].

Призначення укладення шлюбного договору найчастіше полягає у скасування норм ст. 60 СК України, яке визначає, що майно, набуто подружжям за час шлюбу, належить дружині та чоловікові на праві спільної сумісної власності незалежно від того, що один з них не мав з поважної причини (навчання, ведення домашнього господарства, догляд за дітьми, хвороба тощо) самостійного заробітку (доходу) [3]. Можливість зміни цієї норми кодексу передбачено ст. 97 СК України. У більшості випадків такий договір укладають коли у чоловіка і дружини різне матеріальне становище і для того щоб забезпечити збереження особистого майна після можливого розірвання шлюбу.

Подружжя може внести до шлюбного договору пункти, що будуть виключати в майбутньому норми ст. 60 СК України, однак на практиці застосування ст.97 СК України не є таким, як в теорії. Майно, яке чоловік і жінка набули в період шлюбу, буде вважатися відповідно до договору роздільним майном. Однак в реальному житті виникають труднощі з таким договором, бо гроші одного з подружжя можуть плутатися з іншим у випадку спільного проживання, тому щоб уникнути в майбутньому таких проблем, подружжя може домовитися про укладення договору, в якому буде зазначено, що до роздільного майна будуть віднесені цінні речі, набуті в період шлюбу.

В ч.3 ст .97 СК України подано одну з розповсюджених причин укладання шлюбних договорів між подружжя. Дружина та чоловік під час укладання шлюбного договору можуть домовитися про можливий порядок поділу майна, а також при можливому розірванні шлюбу [3].Сторони договору у такий спосіб можуть домовитися кому яка річ буде належати у випадку розірвання шлюбу. Однак бувають випадки, коли у договорі прописано, що один з подружжя отримує грошову компенсацію за майно, набуто під час шлюбу, а іншому переходить у власність це майно.